

Balada călătorului

- 1 O, e-atât de bine când pe drumuri ninse
Întâlnești o casă cu lumini aprinse,
Un ogeac din care se ridică fum,
Când te prinde noaptea călător la drum!
- 5 Sania coboară dinul de pădure.
Fug în urma noastră luminișuri sure
Și-n singurătatea care ne petrece,
Peste vârf de arbori, asfințitul rece
Străbătând podoaba crengilor subțiri
- 10 Luminează-n aer bolți de trandafiri.
- Dar amurgul palid a-nceput să scadă.
Noaptea, ca un abur, crește din zăpadă.
Se ivesc departe măguri de hotar,
Într-un loc se face drum pustiu de car,
- 15 Și-o fântână strâmbă pe lumina zării
Pare că sporește liniștea-nserării...
- Drum de vis! E clipa mutei agonii
Când alaiul Noptii zboară pe câmpii,
Când singurătatea umbrele-și arată
- 20 Și departe-n șesuri Ziua alungată
Lângă reci fruntarii alergarea-și curmă,
Cu ochi mari de spaimă să privească-n urmă,
Să-și adune-n locul unde-a-ncremenit
Peste sâni de gheață părul despletit.

25 Ca-ntr-o presimțire sufletul ți-e-nchis.
Unde ești? Îți pare că trăiești un vis...
Treci lăsând în urmă, la răspântii mute,
Umbre solitare și necunoscute,
Treci ducând o parte din tristețea lor,
30 Un suspin, o rugă, un zadarnic dor.
Iar târziu, când taina dimprejur te cheamă
Și-ți strecoară-n suflet un fior de teamă,
Singur cu povara cugetului tău
Te cuprind deodată lungi păreri de rău
35 După-o fericire care întârzie,
După câte n-au fost dar puteau să fie,
După cele duse pentru totdeauna...

Altfel, cu mirare, te trezești când luna
Luminează somnul unei lumi din basme
40 Iar omătul umple noaptea de fantasme.

.....
.....
O, e-atât de bine când pe drumuri ninse
Întâlnești o casă cu lumini aprinse,
Un ogeac din care se ridică fum,
Când te prinde noaptea călător la drum!

Balada popii din Rudeni

- 1 De la târg la Vadul-Mare
Taie drumul prin poieni,
Legănându-se călare,
Popa Florea din Rudeni.
- 5 Și-n priveriștea bogată
Sus pe culme, jos pe drum,
Iarna palidă-și arată
Plăzmuirile de fum.
- Somnul revărsat în fire,
10 Gerul sfânt al Bobotezii
A-nchegat argint subțire
Peste faldurii zăpezii
Și legând în gheață stropii,
Bura care-n aer joacă
- 15 A țesut pe barba popii
Fire lungi de promoroacă.
- Bolta sură ca cenușa,
Codrii vineți – dorm adânc.
Sună numai căldărușa
- 20 Atârnată de oblânc.
- Bate Surul din potcoavă
Drum de iarnă, fără spor,
Calcă rar și cu zăbavă
Lunecușuri de pripor.

- 25 Și-n tăcerea care crește,
Adâncit ca-ntr-o visare,
Popa când și când șoptește
Legănându-se călare...
Scutură din treacăt salbe,
30 Reci podoabe care mint,
Surpă bolți de ramuri albe
Cu portaluri de argint.
Lângă drum bătut de sănii
Unde malul stă să cadă,
35 Vede urme de dihanii
Înstelate pe zăpadă.
Iar pe culmea unei creste,
Amețit de zare multă
Strânge frâul fără veste
40 Și-mpietrit pe cal ascultă.

Nicio șoaptă... niciun ropot...
Numai din adâncuri sure,
Vine vuiet lung de clopot
Peste-ntinderi de pădure...

- 45 Lung îi sună în ureche,
Pe când el cu grijă scoate
Pintecoasă ploscă veche
Din dăsașa de la spate.

- 50 Și cu plosca ridicată,
Zugrăvit pe cerul gol,
Popa capătă deodată
Măreție de simbol.

*

Colo-n vale, unde drumul
Taie luminișuri rare,

55 Printre plopi se vede fumul
Hanului din Vadul-Mare.

Calul, vesel, simte locul
Și s-abate scurt din cale, –
C-a-nvățat și dobitocul

60 Patima Sfinției Sale...

Iar hanğița iese-n ușă,
Bucuroasă de câștig.
Ochii-i rād spre cāldārușă:
— Frig, părinte?

65 — Strașnic frig!

Balada munților

I

1 S-au ivit pe rând în soare,
Jos, la capătul potecii,
Turma albă de mioare,
Noatinele și berbecii.

5 Sunet de tălângi se-ngână.
Subt poiana din Fruntarii,
Zăbovește-n deal la stână
Baciul Toma cu măgarii.

El se pleacă din cărare
10 Și tot leagă și dezleagă,
Cumpănește pe samare
O gospodărie-ntreagă:
Maldăr de tărhaturi grele
Cu dăsagi, căldări și pături,
15 Că de-abia pot sta subt ele
Doi măgari voinici alături.

Gata!... Baciul stă pe gânduri,
Peste frunte mâna-și duce.
Se ridică-n două rânduri
20 Și domol își face cruce.

Apoi cată lung spre creste
Și spre țarcurile goale...
Și convoiul, fără veste,
A pornit încet la vale.

*

25 Cerul și-a schimbat veșmântul.
Ploaia parcă stă să-nceapă.
Printre brazi coboară vântul
Ca un foșnet lung de apă.
Adâncit în gânduri multe
30 Baciul stă și nu-și dă seamă
C-a rămas în loc s-asculte...

După el, călcând cu teamă
Merg tăcuții lui prieteni
Prin sălbatice prapoare,
35 Pe subt poale verzi de cetini,
Pe potecă fără soare,
Ori străbat în pas alene
Luminișuri fără flori,
Singuratice poiene
40 Cu mesteceni visători...
Rar trezesc în a lor cale
Câte-o piatră subt copită.
Iar când drumul se prăvale
Jos, la coastă povârnită,
45 Calcă baciul ca pe gratii
Și-i strunește, blând cu gura:
— Cătinel, feciorii tatii,
Ca să n-o pornim de-a dura!...

II

Astfel, turmă după turmă
50 Pleacă toamna de la stâni,
De rămân pustii în urmă
Munții singuri și bătrâni.

Astăzi ca și-odinioară,
Cât s-afundă-n vreme anii,
55 Ei văzură cum coboară
Pe cărări de plai ciobanii,
Când pe soare, când pe ploaie,
Vreme multă, fără număr,
Cu căciula lor de oaie
60 Și cu sarica pe umăr,
A' trecutului vii moaște
Peste care vremea crește, –
Culmea verde mi-i cunoaște,
Stânca sură mi-i iubește...

65 Iar în urma lor, pe sară,
Astăzi ca și alte dați,
Lungă liniște coboară
Peste mari singurătăți.

Toamna cu-a ei albă frunte
70 Și cu galbenii-i conduri
A lăsat argint pe munte
Și rugină pe păduri.

La răspântii crește stogul
De foi moarte de curând.
75 Strigă-n vale Topologul,
Și-a lui larmă, când și când,
Ca o voce omenească
Până sus pe culmi tresare,
Preajma mută s-o trezească
80 Din senina ei visare.

Tot mai jos apoi se lasă
Poala norilor pe munte.
Vin din iarna-ntunecoasă
Zile lungi cu ploi mărunte.

- 85 Neguri dese-ncep să cadă,
 Se târăsc în jos pe plai.
 Pe păduri se strâng grămadă
 Falduri albe de buhai.
 Brazii stau în nemișcare,
90 Printre ramuri ploaia pică, –
 Nicio creangă nu tresare,
 Niciun zbor de păsărică.
 Numai ferigele ude,
 Putregaiul și bureții
95 Își trimet mirezme crude
 În desimea groasă-a ceții.
 Trunchiuri strâmbe răsturnate
 Scorburile și buștenii
 Cu-a lor cioturi, pe-nserate
100 Umplu codrii de vedenii.
- Sihla neagră se-nfioară.
 Speriat, dintr-un hățiș
 Pui sfios de căprioară
 A ieșit la luminiș...
105 Cu blănița zgriburită
 Stă și-ascultă nemișcat...
 Vremea pare-ncremenită...
 Brazii fruntea și-au plecat,
 Spăimântați, ca pentru rugă:
110 Colo-n fundul curmăturii,
 Dormitând pe-o buturugă
 S-a ivit Muma-Pădurii...
 Dar nu-i nimeni să-i zărească
 Trupul hâd și deșirat,
115 Fața galbenă de iască,
 Nasul – ciot de brad uscat.

Nici nu vede, nici n-aude,
Doar își scutură pe-o mână
Părul ei de vreascuri ude,
120 Fruntea plină de țărână.
Și cum stă cu ceața-n spate
Istovită lângă trunchi,
Rădăcini și crengi uscate
Îi atârnă pe genunchi.
125 Negurile-i sug puterea.
Ochii-i nemișcați și suri
Cheamă noaptea și tăcerea
Din adâncuri de păduri...

III

Și se duc pe nesimțite
130 Noapți pustii și zile reci,
Cum s-adună, putrezite,
Frunze moarte pe poteci.
Colo sus, culcat pe-o rână,
Stă Negoitul mohorât
135 Cu-a lui negură bătrână
Care-i ține de urât.
Fulgii-ncep apoi să cadă.
Firea-și doarme somnul ei
Amorțită sub zăpadă...
140 Iar târziu, la Sfântu-Andrei,
Când cobori de la povarnă
Printre plopi subțiri și rari,
În senină zi de iarnă
Vezi departe munții mari

- 145 Cum își zugrăvesc în soare
Piscuri vinete spre cer,
Povârnișuri sclipitoare,
Brazi împodobiți de ger,
Atârnând ca niște salbe
- 150 Pe grumajii lor de stânci,
Peste plaiurile albe
Și prăpăstiile-adânci.